

“मीठे बच्चे- तिमी आपसमा धेरै-धेरै रूहानी स्नेह पूर्वक रहनु छ, कहिल्यै पनि मतभेदमा आउनु हुँदैन।”

प्रश्न:- हरेक ब्राह्मण बच्चा ले आफ्नो दिलसँग कुनचाहिँ कुरा सोध्नुपर्छ?

उत्तर:- आफ्नो दिलसँग सोध- (१) म ईश्वरको दिलमा चढेको छु? (२) ममा दैवी गुणहरूको धारणा कहाँसम्म छ? (३) मैले ईश्वरीय सेवामा बाधा त पार्दिनँ? (४) सधैं मिलेर बसेको छु? आपसमा एकमत छ? (५) मैले सधैं श्रीमतको पालना गरेको छु?

गीत:- भोलेनाथ से निराला...

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरू हौ ईश्वरीय सम्प्रदायका। पहिला थियो आसुरी सम्प्रदायका। आसुरी सम्प्रदायलाई यो थाहा छैन- भोलानाथ कसलाई भनिन्छ? यो पनि जानेका छैनन्- शिव शंकर अलग-अलग हुन्। ती शंकर देवता हुन्, शिव पिता हुनुहुन्छ। केही पनि जानेका छैनन्। अब तिमी हौ ईश्वरीय सम्प्रदायका अथवा ईश्वरीय फेमिली। त्यो हो आसुरी फेमिली, रावणको। कति फरक छ? अहिले तिमीले ईश्वरीय परिवारमा ईश्वरद्वारा सिकिरहेका छौ- एक अर्कासँग रूहानी प्यार कस्तो हुनुपर्छ? एक अर्कासँग ब्राह्मण कुलमा यो रूहानी प्रेम यहीँ देखि भर्नु छ। जसको पूरा प्यार हुँदैन उसले पूरा पद पनि पाउँदैन। त्यहाँ त हुन्छ नै एक धर्म, एक राज्य। आपसमा कुनै झगडा हुँदैन। यहाँ त राजाई नै छैन। ब्राह्मणहरूमा पनि देह-अभिमान हुनाले मतभेदमा आउँछन्। यस्तो मतभेदमा आउनेहरू सजाय भोगेर फेरि पास हुन्छन्। फेरि त्यहाँ एक धर्ममा रहन्छन्। त्यसैले त्यहाँ शान्ति हुन्छ। अब उतातर्फ छ आसुरी सम्प्रदाय वा आसुरी फेमिली टाइप। यहाँ छ ईश्वरीय फेमिली टाइप। भविष्यको लागि दैवीगुण धारण गरिरहेका छौ। बाबाले सर्वगुण सम्पन्न बनाउनु हुन्छ। सबै त बन्दैनन्। जो श्रीमत अनुसार चल्छन्, उनै विजय मालाको दाना बन्छन्। जो बन्दैन ऊ प्रजामा आउँछ। त्यहाँ त दैवी सरकार हुन्छ। १०० प्रतिशत पवित्रता, शान्ति, उन्नति रहन्छ। यो ब्राह्मण कुलमा अहिले दैवी गुण धारण गर्नु छ। कसैले त राम्रोसँग दैवी गुण धारण गर्छन्, अरूलाई पनि गराउँदै जान्छन्। ईश्वरीय कुलका आत्माहरूमा आपसमा रूहानी स्नेह तब हुन्छ, जब देही-अभिमानि हुन्छन्, त्यसैले पुरुषार्थ गरिरहनु छ। अन्त्यमा पनि सबैको अवस्था एकरस, उस्तै त हुन सक्दैन। फेरि सजाय भोगेर पद भष्ट भएर रहन्छन्। सानो पद पाउँछन्। ब्राह्मणहरूमा पनि यदि कोही आपसमा मिलेर रहँदैनन्, आपसमा मतभेद हुन्छ, दैवी गुण धारण गर्दैनन् भने उच्च पद कसरी पाउन सक्छन्? मतभेद हुनाको कारणले ईश्वरीय सेवामा पनि बाधा पारिरहन्छन्, जसको रिजल्ट के हुन्छ? उसले त्यति उच्च पद पाउन सक्दैन। एकातर्फ मिलेर रहने पुरुषार्थ गर्छन्, अर्कोतर्फ मायाले मतभेदमा ल्याइदिन्छ, जसले गर्दा सर्विसको सट्टा डिससर्भिस गर्न पुग्छन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- तिमी हौ ईश्वरीय परिवारका। ईश्वरको साथमा रहन्छौ पनि। कोही सँगै रहन्छन्, कोही अरू-अरू गाउँमा रहन्छन् तर छौ त सँगसँगै। बाबा पनि यहीँ आउनु हुन्छ। मनुष्यले यो जानेका छैनन्- शिवबाबा कहिले आउनु हुन्छ? आएर के गर्नुहुन्छ? तिमीलाई बाबाद्वारा अहिले परिचय मिलेको छ। अहिले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई तिमीले जानेका छौ। दुनियाँलाई थाहा छैन- यो चक्र कसरी घुम्छ? अहिले कुनचाहिँ समय हो? बिल्कुलै घोर अन्धकारमा छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई रचयिता बाबाले आएर सारा समाचार सुनाउनु भएको छ। साथसाथै यो पनि सम्झाउनु हुन्छ- हे शालिग्रामहरू! मलाई याद गर। यो कुरा शिवबाबाले भन्नुहुन्छ- आफ्ना बच्चाहरूलाई। तिमी पवित्र बन्न चाहन्छौ नि। पुकार्दै आएका छौ। अहिले म आएको छु। शिवबाबा आउनु हुन्छ नै फेरि शिवालय बनाउन, जसलाई रावणले वेश्यालय बनाएको छ। स्वयं गाउँछन्- हामी पतित पापी हौं। भारतवर्ष सत्ययुगमा सम्पूर्ण निर्विकारी थियो। निर्विकारी देवताहरूलाई विकारी मनुष्यहरूले पूजा गर्छन्। फेरि निर्विकारी नै विकारी बन्छन्। यो कसैलाई थाहा छैन। पूज्य त निर्विकारी थिए फेरि पुजारी विकारी बनेका छन् त्यसैले त बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर निर्विकारी बनाउनुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो अन्तिम जन्ममा तिमी पवित्र बन। मलाई याद गरौं भने पाप काटिन्छन् र तिमी तमोप्रधानबाट सतप्रधान देवता बन्छौ फेरि चन्द्रवंशी क्षत्रियको परिवारमा आउँछौ। यस समयमा ईश्वरीय परिवारमा छौ फेरि २१ जन्मसम्म दैवी परिवारमा रहन्छौ। यस ईश्वरीय परिवारमा तिमीले अन्तिम जन्म बिताउँदै छौ। यसमा तिमीले पुरुषार्थ गरेर फेरि सर्वगुण सम्पन्न बन्नु छ। तिमी

पूज्य थियो- राज्य गथ्यो फेरि पुजारी बनेका छौ। यही सम्झाउनु पर्छ नि। भगवान हुनुहुन्छ बाबा। हामी उहाँका बच्चाहरू हौं भने परिवार भयो नि। गाउँछन् पनि- तिमी माता-पिता हामी बालक तिम्रो.... त्यसैले परिवारका भयो नि। अहिले बाबाबाट धेरै सुख मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी मेरो परिवारका हौ। तर ड्रामा योजना अनुसार रावण राज्यमा आए पछि तिमी दुःखमा आउँछौ अनि पुकार गर्छौ। यतिबेला तिमी एक्युरेट परिवारमा छौ। फेरि तिमीलाई भविष्यमा २१ जन्मको लागि वर्सा दिन्छु। यो वर्सा फेरि दैवी परिवारमा २१ जन्मसम्म कायम रहन्छ। दैवी परिवार सत्ययुगदेखि त्रेतायुगसम्म चल्छ। फेरि रावण राज्य भएपछि बिर्सन्छौ- हामी दैवी परिवारका हौं भनेर। वाममार्गमा जानाले आसुरी परिवारका बन्छौ। ६३ जन्मसम्म सिँढी झर्दै आएका हौ। यो सारा ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा छ। जसलाई पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ। वास्तवमा हामी देवी-देवता धर्मका हौं। सत्ययुग भन्दा पहिला थियो कलियुग। संगममा तिमीलाई मनुष्यबाट देवता बनाइन्छ। बीचमा छ यो संगमयुग। तिमीलाई ब्राह्मण धर्मबाट फेरि दैवी धर्ममा ल्याइन्छ। सम्झाइन्छ- लक्ष्मी-नारायणले यो राज्य कसरी लिए? त्यस भन्दा पहिला आसुरी राज्य थियो फेरि दैवी राज्य कहिले र कसरी भयो? बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प संगममा आएर तिमीलाई ब्राह्मण, देवता र क्षत्रिय धर्ममा ल्याउँछु। यो हो भगवानको परिवार। सबैले भन्छन्- गड फादर। तर बाबालाई चिन्न नसक्नाले अनाथ बनेका छन्, त्यसैले बाबा आउनु भएको छ- घोर अन्धकारबाट उज्यालो बनाउन। अब स्वर्ग स्थापना भइरहेको छ। तिमी बच्चाहरूले पढिरहेका छौ, दैवी गुण धारणा गरिरहेका छौ। यो पनि थाहा हुनुपर्छ- शिवजयन्ती मनाउँछौ, शिवजयन्ती पछि फेरि के हुन्छ? अवश्य दैवी राज्यको जयन्ती भएको थियो नि। हैमनली गड फादर स्वर्गको स्थापना गर्न स्वर्गमा त आउनु हुन्न नि। भन्नुहुन्छ- म नर्क र स्वर्गको बीच संगममा आउँछु। शिवरात्रि भन्छन् नि। त्यसैले रातमा आउँछु। यो तिमी बच्चाहरूले बुझ्न सक्छौ। जसले बुझ्छ, उसले अरूलाई पनि धारणा गराउँछ। बाबाको दिलमा पनि उही चट्छ, जो मनसा वाचा कर्मणा सेवामा तत्पर रहन्छ। जति जति सेवा त्यति दिलमा चट्छ। कोही अलराउण्ड कामदार हुन्छन्। सबै काम सिक्नुपर्छ। खाना पकाउनु, रोटी पकाउनु, भाँडा माइनु... यो पनि सेवा हो नि। बाबाको याद हो फेस्ट। उहाँको यादबाटै विकर्म विनाश हुन्छ। यहाँको वर्सा मिलेको हो। त्यहाँ सर्वगुण सम्पन्न हुन्छन्। यथा राजा-रानी तथा प्रजा। दुःखको कुरा हुँदैन। यो समयमा सबै नर्कवासी छन्। सबैको उत्तरती कला छ। फेरि अब चढ्ती कला हुन्छ। बाबाले सबैलाई दुःखबाट छुटाएर सुखमा लैजानुहुन्छ। त्यसैले बाबालाई मुक्तिदाता भनिन्छ। यहाँ तिमीलाई नशा हुन्छ- हामीले बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं। लायक बनिरहेका छौं। लायक त उसलाई भनिन्छ, जसले अरूलाई राजाई पद पाउन लायक बनाउँछ। यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ- पढ्नेहरू त धेरै आउँछन्। यस्तो होइन- सबैले ८४ जन्म लिन्छन्। जसले अलिकति पढ्छ, ऊ ढिलो गरी आउँछ, जन्म पनि कम हुन्छ नि। कसैको ८०, कसैको ८२, को चाँडै आउँछ, को पछि आउँछ... सबै कुरा पढाइमा आधारित छ। साधारण प्रजा पछि आउँछन्। उनीहरूको ८४ जन्म हुन सक्दैन। पछि-पछि आउँदै जान्छन्। जो बिल्कुलै लास्टमा आउँछ, उसले त्रेताको अन्त्यमा आएर जन्म लिन्छ। फेरि वाममार्गमा जान्छन्। तल झर्ने सुरु हुन्छ। आत्माले कसरी ८४ जन्म लियो, त्यो यो सिँढीमा देखाइएको छ। यो गोला हो ड्रामाको रूपमा। जो पवित्र थिए, उनै अहिले पतित बनेका छन्, फेरि पावन देवता बन्छन्। बाबा जब आउनु हुन्छ, तब सबैको कल्याण हुन्छ। त्यसैले यसलाई कल्याणकारी युग भनिन्छ। बलिहारी बाबाको हो, जसले सबैको कल्याण गर्नुहुन्छ। सत्ययुगमा सबैको कल्याण थियो, कुनै दुःख थिएन। यो त सम्झाउनु पर्छ- हामी, ईश्वरीय परिवार टाड्नुपर्छ। ईश्वर सबैका पिता हुनुहुन्छ। यहाँ नै तिमी माता-पिता भनेर गाउँछौ। त्यहाँ त केवल पिता भनिन्छ। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई माता-पिता मिल्छन्। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो बनाइन्छ। पिता रचयिता हुनुहुन्छ भने माता पनि हुनुहुन्छ। नत्र सृष्टि कसरी हुन्छ? परमपिताले कसरी स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ? यो कुरा न त भारतवासीले जानेका छन्, न बेलायतवासीले नै जानेका छन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- नयाँ दुनियाँको स्थापना र पुरानो दुनियाँको विनाश अवश्य संगममा नै हुन्छ। अहिले तिमी संगममा छौ। अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- म एकलाई याद गर। आत्माले याद गर्नु छ- परमपिता परमात्मालाई। आत्माहरू र परमात्मा अलग रहे बहूकाल.... सुन्दर मिलन कहाँ हुन्छ? सुन्दर मिलन अवश्य यहाँ नै हुन्छ। परमात्मा बाबा यहाँ आउनु हुन्छ, यसैलाई भनिन्छ कल्याणकारी सुन्दर मेला। जीवनमुक्तिको वर्सा सबैलाई दिनुहुन्छ। जीवन बन्धनबाट छुट्छन्। शान्तिधाममा त सबै जान्छन्, फेरि जब आउँछन् तब सतोप्रधान हुन्छन्। धर्म स्थापना गर्न आउँछन्। तल जब संख्या बढ्छ, अनि राजाईको लागि पुरुषार्थ गर्छन्, तबसम्म कुनै झगडा आदि हुँदैन। सतोप्रधानबाट जब रजोमा आउँछन् तब लडाईँ गर्न सुरु गर्छन्। पहिला सुख अनि दुःख। अब बिल्कुलै दुर्गतिमा परेका छन्। यो कलियुगी दुनियाँको विनाश, फेरि सत्ययुगी दुनियाँको स्थापना हुनु छ। विष्णुपुरीको स्थापना गर्दै हुनुहुन्छ ब्रह्माद्वारा। जसले जस्तो पुरुषार्थ गर्छ, उसले त्यही अनुसार विष्णुपुरीमा आएर प्रारब्ध भोग्छ। यी

बुझ्न योग्य धेरै राम्रा-राम्रा कुरा हुन्। यतिबेला तिमी बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ- हामीले ईश्वरबाट भविष्य २१ जन्मको लागि वर्सा पाइरहेका छौं। जति पुरुषार्थ गरेर आफूलाई एक्युरेट बनाउँछौं... तिमीलाई एक्युरेट बन्नु छ। घडी पनि लीभर घडी र सिलिन्डर घडी हुन्छ नि। लीभर एकदम एक्युरेट हुन्छ। बच्चाहरू पनि कति एक्युरेट बन्छन्। कति इनएक्युरेट बन्छन् अनि पढे पनि सानो पाउँछन्। पुरुषार्थ गरेर एक्युरेट बन्नपर्छ। अहिले सबै एक्युरेट चल्दैन्। पुरुषार्थ गराउने त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। त कतिर बनाउने पुरुषार्थमा कमो छ, त्यसैले पढे सानो पाउँछन्। श्रीमत्तमा नचल्नाले, आसुरी गुण नछोड्नाले, योगमा नरहनाले यो सबै हुन्छ। योगमा रहेन भने फेरि त पण्डित जस्तै हुन्छ। योग कम छ, त्यसैले शिवबाबासँग प्यार हुँदैन। धारणा पनि कम हुन्छ, त्यो खुसी हुँदैन। अनुहार नै मुर्दाको जस्तो हुन्छ। तिमी अनुहार त सधैं हर्षित रहनु पर्छ, जस्तो देवताहरूको हुन्छ। बाबाले तिमीलाई कति वर्सा दिनुहुन्छ। कुनै गरिबको बच्चा धनवानकहाँ पुग्यो भने उसलाई कति खुसी हुन्छ। तिमी धेरै गरिब थियौ। अहिले बाबाले आफ्नो बनाउनु भएको छ त्यसैले खुसी हुनुपर्छ। हामी ईश्वरीय सम्प्रदायका बनेका छौं। तर त कतिरमा छैन भने त के गर्न सकिन्छ र? पढ भए हुन जान्छ। पटरानी (बडामहारानी) बन्दैनन्। बाबा आउनु हुन्छ नै पटरानी बनाउन। तिमी बच्चाहरूले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ- ब्रह्मा, विष्णु, शंकर तीनै शिवका बच्चाहरू हुन्। भारतवर्षलाई फेरि स्वर्ग बनाउनु हुन्छ ब्रह्माद्वारा। शंकरद्वारा पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ, यहाँ थोरै बाँकी बन्छन्। प्रलय त हुँदैन, तर धेरै समाप्त हुन्छ त्यसैले प्रलय भए जस्तै हुन्छ। रात-दिनको फेरक पर्ने जान्छ। उनीहरू सबै मुक्तिधाममा जान्छन्। यो काम पतित-पावन बाबाको नै हो। बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानि बन्। नत्र पुराना सम्बन्धीहरू याद आइरहन्छन्। छोडेका पनि छौ, फेरि पनि बुद्धि गइरहन्छ। नष्टोमोहा छैनन्, यसलाई व्यभिचारी याद भनिन्छ। सद्गति पाउन सक्दैन् किनकि दुर्गति वालालाई याद गरिरहन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बापदादाको दिलमा चढ्नेको लागि मनसा-वाचा-कर्मणा सेवा गर्नु छ। एक्युरेट र अलराउण्डर बन्नु छ।

२) यस्तो देही-अभिमानि बन्नु छ, कुनै पनि पुरानो सम्बन्धी याद नआओस्। आपसमा धेरै-धेरै रूहानी प्यारपूर्वक रहनु छ, मतभेदमा आउनु हुँदैन।

वरदान:- सदा साथको अनुभवद्वारा मेहनतको अविद्या बन्ने अतीन्द्रिय सुख वा आनन्द स्वरूप भव जसरी बच्चा यदि पिताको काखमा छ भने उसलाई थाकावट हुँदैन। आफ्नो गोडाले हिँडेमा थाक्छ पनि, रुन्छ पनि। यहाँ पनि तिमी बच्चाहरू बाबाको काखमा बसेर चल्तिरहेका छौ। थोरै पनि मेहनत वा मुश्किलको अनुभव छैन। संगमयुगमा जो यसरी सदा साथ रहने आत्माहरू छन्, उनीहरूको लागि मेहनत अविद्या मात्रम् हुन्छ। पुरुषार्थ पनि एक स्वाभाविक कर्म हुन जान्छ, त्यसैले सदा अतीन्द्रिय सुख वा आनन्द स्वरूप स्वतः बन्छन्।

स्लोगन:- रुहे गुलाब बनेर आफ्नो रूहानी वृत्तिद्वारा वायुमण्डलमा रूहानियतको सुवास फैलाऊ।